

Nr 164.

Av herrar **Hansson** i Skediga och **Carlsson** i Bakeröd, om åtgärder för ernående av vidgad frikrets för landsbygdens telefonabonnter m. m.

Betydelsen av att så många som möjligt även å landsbygden ha telefon kan ej överskattas. Vad det betyder för den enskilde att vid sjukdomsfall eller andra olyckor kunna påkalla hjälp, säger sig självt, men även ur allmän beredskapssynpunkt är det av vikt att snabbt kunna nå också avlägset boende med ett meddelande, t. ex. då hemväret skall rycka ut vid skogseld o. d.

Som bekant är nu frikretsen kring växelstationerna i bästa fall endast 2 km. På de flesta håll torde den ännu vara åtskilligt mindre. För de utom frikretsen boende blir därför kostnaden för telefon avsevärd och detta omöjliggör för det stora flertalet av landsbygdens befolkning att hålla sig härmed.

En annan omständighet, som även bör beaktas, är de s. k. »taxeområdena» å landsbygden, inom vilka samtalsrätten är avgiftsfri. Dessa områden äro i många fall bestämda så, att den huvudort, med vilken viss växelstationsabonnter utav ålder ha sina affärsförbindelser, kommer utom frikretsen. Följden härav blir, att samtal med denna blir »rikssamtal», d. v. s. beläggas med särskild avgift. Även detta förhållande reducerar för mången värdet av att skaffa sig telefon.

Det är ett önskemål ur såväl allmän som enskild synpunkt att dessa missförhållanden så långt ske kan rättas till. Då en ändring endast kan genomföras med statens hjälp, få vi hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t göra framställning om åtgärder för ernående av vidgad frikrets för landsbygdens telefonabonnter samt en ur praktisk synpunkt lämpligare indelning i taxeområde under beaktande av i motionen framförda synpunkter.

Stockholm den 21 januari 1941.

K. E. Hansson,
Skediga.

C. O. Carlsson.
Bakeröd.